

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **P. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **K. S.**, narozená „X“,
 - 2) **K. N.**, narozený „X“,
- oba bytem „X“,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 356/UPS/2015-3,
JID: 148041/2015/KUUK/Mou,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se spolu s J. K., nar. „X“, a L. K., nar. „X“, žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 356/UPS/2015-3, JID: 148041/2015/KUUK/Mou, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce, J. K. a L. K. a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klášterec nad Ohří (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. 6. 2015, č. j. S EC 10086/2014. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 118 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolil změnu stavby před jejím dokončením stavebníkovi, který v tomto řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení 1), a to „Stavební úpravy rodinného domu čp. „X“ – osazení střešních oken, fotovoltaických panelů, „X“ na pozemku st. p. č. „X“ v k. ú. „X“. Usnesením ze dne 1. 2. 2016, č. j. 15 A 6/2016-23, bylo řízení o žalobě ve vztahu k J. K. a L. K. zastaveno.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce nejprve podrobně zrekapituloval průběh správního řízení a popsal, jak se městský úřad a žalovaný vypořádali s jeho námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení. Uvedl, že spolu s J. K. a L. K. jsou vlastníky pozemku p. č. „X“ v k. ú. „X“, jehož součástí je dům č. p. „X“, přičemž rodinný dům trvale obývají. Poukázal na to, že dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), musí vzájemné odstupy staveb splňovat mj. požadavky na zachování kvality prostředí (dříve pohoda bydlení). Zdůraznil, že nově osazovaná střešní okna jsou sice střešní, avšak i tak jsou velmi blízko. Uvedl, že v žádném případě nepožaduje úplné soukromí, toho nelze ani v dané lokalitě dosáhnout, vlastník sousedního domu mu však sdělil, že s využíváním podkroví pro bydlení v budoucnu počítá, a pak nastane situace, kdy z podkrovního bytu v jeho domě bude slyšet i běžný hovor. Pokud by tomu chtěla jeho rodina zabránit, nemohli by větrat a museli by stále zatahovat žaluzie nebo závěsy. Žalobce odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, které je možné akceptovat i v tomto případě; na tento rozsudek navazuje i další judikatura, např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2014, č. j. 29 A 11/2013-40, přičemž dle městského úřadu se uvedená judikatura na daný případ nevztahovala. Uvedl, že mezi oběma stavbami je pouze minimální odstup 2,3 metru a za této situace nelze akceptovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1629/99, z něhož vycházely správní orgány.
3. Žalobce dále citoval § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a doplnil, že v mimořádných případech lze za imisi považovat i obtěžování pohledem. Vyslovil přesvědčení, že instalací střešních oken na sousedním domě dojde k obtěžování jeho rodiny nad míru přiměřenou poměrům. Uvedl, že oba rodinné domy byly vystavěny v době, kdy neplatila stávající právní úprava, takže stav týkající se odstupu staveb je považován za neměnný, další stavební úpravy však jsou se stávající právní úpravou v rozporu. Konstatoval, že instalace střešních oken v sousedním domě a následné obývání těchto prostor znemožní klidné užívání jejich podkrovního bytu. Uvedl, že je skutečnost, že dojde k obývání podkroví sousedního domu, zřejmá z toho, že dům obývají dvě rodiny a samy jim o záměru obývat podkroví řekly. Podkrovní byt v domě žalobce a jeho rodiny bude z hlediska sousedů jako na dlani, bude slyšet veškerý hovor. Požadavek na zatemnění a odhlučnění těchto prostor považoval žalobce ve vztahu k jeho rodině za nespravedlivý, to by museli mít stále zavřená okna a zatažená roletami nebo žaluziemi. Byl toho názoru, že navrhované řešení porušuje jeho právo na soukromí obsažené v čl. 7 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný připomněl, že žalobce prvotně s osazením střešních oken v řízení o povolení stavebních úprav sousedního rodinného domu souhlasil a zhoršení kvality bydlení nenamítal. Až v řízení o změně stavby před jejím dokončením nesouhlasil s navýšením počtu střešních oken a instalací solárních panelů, konkrétně s navýšením počtu střešních oken na střešní straně směrem k rodinnému domu žalobců o 2 ks, osazením 18 ks solárních panelů a osazením 1 ks střešního výlezu. Žalovaný uvedl, že zhoršení kvality bydlení namítal žalobce již v průběhu řízení a na podporu svého tvrzení uváděl ztrátu soukromí z důvodu nahlížení do jejich „podkrovního bytu“ a obtěžování hlukem. S touto námitkou se žalovaný i městský úřad vypořádali dostatečně, a proto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Doplnil, že samotným provedením stavebních úprav nejde o rušení vlastníkům sousedních nemovitostí, tím může být až následné užívání stavby, resp. podkrovních prostor. V dané věci nejsou v podkroví rodinného domu stavebníků žádné obytné místnosti a o změnu užívání nebytových (půdních) prostor nebylo požádáno. Budoucí využití podkroví a jeho případný vliv na okolí nelze předjímat.
5. Žalovaný konstatoval, že v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že projednávaná stavby terasy svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům narušila zavedený a daným účastníkem legitimně očekávaný rozsah soukromí a měla by být odstraněna. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že stavbu terasy a osazení střešních oken nelze považovat za skutkově obdobné případy a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný poznamenal, že žalobce nemá v podkroví vybudován podkrovní byt, ale obytné místnosti, konkrétně obývací pokoj a ložnici. Konstatoval, že s námitkami možného obtěžování pohledem a hlukem se vypořádal městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaný neshledal důvody pro zpochybnění jeho závěrů.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že je pravdou, že v roce 2007 on a jeho rodina souhlasili s umístěním jednoho střešního okna na sousedním domě směřovaným do dvora, nikoli do obytných místností, v té době se ještě v domě žalobce a jeho rodiny podkrovní byt nenacházel. S umístěním jednoho střešního okna souhlasil z toho důvodu, aby nedocházelo k neshodám mezi sousedy a vše se upravilo tak, aby bylo zachováno soukromí žalobce a jeho rodiny. Poznamenal, že v původním návrhu nebyla žádná zmínka o solárních panelech, solární panely v počtu 24 ks sousedovi povolili v jiném stavebním řízení, když už byly na jeho stodole dva roky umístěny. Když v roce 2007 souhlasil s jedním střešním oknem, neměl tušení, že se dá jedno stavební povolení prodlužovat asi deset let a během té doby lze vkládat dodatky apod. Zdůraznil, že sousední nemovitost je jednou tak velká jako ta jejich, zabírá větší část pozemku, rozmístění střešních oken, mezi něž řadí i výlezové okno, které má pouze jiný způsob otevírání, po celé sousední nemovitosti způsobí to, že prakticky budou bydlet se sousedy. Jak uvedly správní orgány, výhled ze střešních oken bude pouze nahodilý, ale bohužel trvalý. O bydlení se už nebude dát mluvit, pro zhoršení kvality bydlení stačí jejich stávající okna z toalet, která jsou v obou patrech sousední nemovitosti umístěna, což městský úřad nechtěl nikdy řešit. Uvedl, že oba správní orgány stále uváděly, že se s jejich námitkami dostatečně vypořádaly, avšak do dnešní doby žalobce neví jak. Poukázal na to, že oba správní orgány s návrhem souseda prvotně nesouhlasily, pracovnice městského úřadu se vyjádřila tak, že jim toto bydlení nezávidí. Podle městského úřadu se měl žalobce a jeho rodina bránit, ale zároveň Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemají jako majitelé žádnou šanci proti sousedovi bojovat, to věděli hned při prvním ústním jednání, větší právo na jejich pozemku má soused, protože mu musí ve všem vyjít vstříc. Žalobce nevěřil tomu, že rozhodnutí správních orgánů nesníží hodnotu jejich nemovitosti.

Osoby zúčastněné na řízení

7. K věci samé se vyjádřil toliko K. N., osoba zúčastněná na řízení 2). Ten uvedl, že uváděná vzdálenost mezi domy 2,3 metru je nepravdivá a zavádějící, skutečná vzdálenost po ložském zateplení obvodových stěn domu rodiny žalobce je na přední straně mezi domy 2,7 metrů a na konci délky domu je 4,4 metrů. Poukázal na to, že předmětné domy v „X“ stojí minimálně sto let a je jasné, že současné vzdálenosti nelze bez demolice jedné či druhé stavby změnit. Uvedl, že přímý pohled z jejich budoucího střešního okna do okna již vybudovaného domu rodiny žalobce je vyloučený, toto již několikrát uvedl a po dokončené realizaci je ochoten tuto skutečnost zdokumentovat v 3D projektu, na kterém by bylo také lépe vidět nahlížení do šikmo položených oken. Konstatoval, že jejich dům je kolaudovaný jako dvougenerační a chtějí mít stejná práva na zvelebování a modernizování jejich domu jako mají i ostatní občané, včetně rodiny žalobce. Uvedl, že v domě bydlí od raného dětství, dům koupil od svých rodičů v roce 1973 a od té doby se o dům řádně stará. V domě s jeho rodinou dožili jeho rodiče, jeho tělesně postižený bratr a nakonec si vzali k sobě domů rodiče jeho manželky. Dům z důvodu vážného onemocnění předal své mladší dceři, která v něm bydlí s manželem a dvěma dětmi. Zrekapituloval několik skutečností, které vybudoval jako vstřícný krok ke klidnému vesnickému soužití: a) zazdil v obvodové stěně sousedící s domem č. p. „X“ celkem 4 okna, zůstala pouze okna v koupelnách, b) vybudoval nucené odvětrávání z koupelen a WC vyvedené nad střechu do výšky cca 9 metrů, c) vybudoval podezdívkové oplocení zahrady v délce 30 metrů, které náleželo pozemku ve vlastnictví rodiny žalobce, d) vystavěl dělicí stěnu na vjezd do dvora domu č. p. „X“ zabraňující pohledu k sousedům, e) odsouhlasil vybudování střešních oken při rekonstrukci domu č. p. „X“ bez jediné připomínky, f) navrhl rozmístění střešních oken mimo přímý pohled do oken sousedů, g) vybudoval ochranná opatření oken v koupelnách zabraňující pohledu do místnosti pro zachování intimního prostředí.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Městský úřad stavebním povolením ze dne 18. 5. 2007, č. j. SÚ-06708/2007/CED, povolil osobě zúčastněné na řízení b) jako stavebníkovi úpravy střešní konstrukce, které spočívaly v odstranění střešní krytiny, odstranění stávajícího krovu a provedení nové střešní konstrukce, při zachování stávající výšky hřebene a sklonu střešního pláště; součástí stavebních úprav bylo osazení 2 ks střešních oken Velux směrem do dvora a 1 ks střešního okna Velux a jednoho komínového výlezu, který je zachycen v projektové dokumentaci, směrem k objektu č. p. „X“. Městský úřad rozhodnutím ze dne 12. 4. 2011 povolil stavebníku změnu stavby před jejím dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby. V průběhu výstavby došlo ke změně vlastnictví objektu č. p. „X“, novým vlastníkem i stavebníkem se stala osoba zúčastněná na řízení a). Městský úřad rozhodnutím ze dne 16. 9. 2013 povolil stavebníku změnu stavby před jejím dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby. Stavebník podal dne 25. 7. 2014 žádost o povolení změny stavby rodinného domu č. p. „X“ před jejím dokončením, která spočívala v navýšení počtu 3 ks střešních oken o velikosti 780/1400 mm, umístění 18 ks fotovoltaických panelů; osazení střešních oken a fotovoltaických panelů bude provedeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na střešní konstrukci objektu rodinného domu č. p. „X“, který je rovnoběžně situován s objektem rodinného domu č. p. „X“, vzdálenost mezi jednotlivými rodinnými domy měřená přímo v terénu činí 2,3 metru. Dle předložené projektové dokumentace činí výška rodinného domu 11,914 metru, sklon střešní konstrukce bude 44°, jedná se o dvoupodlažní objekt s neobytným podkrovím. K žádosti byla připojena projektová dokumentace změn stavby, souhlasné souhrnné stanovisko Městského úřadu Kadaň ze dne 2. 6. 2014 a souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany, Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců od doručení žalobou napadeného rozhodnutí (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do pondělí 13. 1. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 11. 2015. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004-45, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl v replice k vyjádření žalovaného doručené soudem dne 29. 3. 2016, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděně uplatněnou námitkou žalobce, že nevěří tomu, že rozhodnutí správních orgánů nesníží hodnotu jejich nemovitosti. Další skutečnosti uvedené v replice k vyjádření žalovaného považuje soud za konkretizaci námitek uplatněných včas v původní žalobě, a proto projednává tyto námitky ve znění po jejich doplnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Soud se nejprve zabýval námitkou spočívající v tom, že v důsledku vybudování střešních oken směřujících k rodinnému domu žalobce a jeho rodiny dojde k imisím pohledem a hlukem a k narušení kvality bydlení, když z kontextu žaloby je zřejmé, že žalobce klade důraz především na imise pohledem. Soud předně konstatuje, že kvalitou bydlení se rozumí „souborn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souborn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, který se vztahoval k pojmu „pohoda bydlení“, jenž je však významově shodný s pojmem „kvalita bydlení“, a proto lze tuto definici použít i v projednávané věci). Imise pohledem a hlukem jsou tedy dílčí složkou pojmu „kvality bydlení“.
14. Dle soudu je samozřejmé, že se vlastník věci musí ve smyslu § 1013 občanského zákoníku zdržet všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016-28) k problematice imisí pohledem setrvale odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, z jehož závěrů vycházely i správní orgány v této věci, v němž Nejvyšší soud dovodil, že „aby bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili; to by znamenalo, že vlastníci nemovitostí by byli nuceni je ohradit takovým způsobem, že by z nich nebyl možný výhled na cizí nemovitosti, resp. by byli nuceni zřizovat okna situovaná jen tak, že by z nich nebylo vidět sousední nemovitosti. Stejně by bylo třeba ohradit veřejná prostranství, ze kterých je vidět např. do oken bytů. Proto je - v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi - na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Tomu odpovídá praxe pořizování záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod., těmi, kdo nechtějí být takto obtěžováni, nikoliv těmi, kdo by mohli do domů, příp. jiných nemovitostí nahlížet.“
15. Z citovaného rozsudku plyne, že sama skutečnost, že z jedné nemovitosti je možné nahlížet do druhé, nepředstavuje imisi, i když se potenciálně jedná o nahlížení obtěžující. Aby bylo takové nahlížení možné považovat za imisi, musí se jednat o mimořádnou situaci, kdy předmětná stavební úprava neodpovídá standardním společenským poměrům a oprávněným zájmům dotčených osob, tj. například pokud je prováděna především s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úmyslem nahlížet na pozemek souseda nebo pokud se dotýká dosud uzavřených prostor sousední nemovitosti. Je v první řadě na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která tomuto obtěžování zabrání. S ohledem na to Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, shledal, že „*stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.*“ Pro posuzovanou věc to znamená, že samotný možný pohled ze střešních oken sousedního rodinného domu nelze považovat za imisi, neboť nejde o takovou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí žalobce a jeho rodiny. Nelze v projednávané věci dále přehlédnout, že dle protokolu o ústním jednání ze dne 16. 5. 2007 manželé K. souhlasili s vydáním stavebního povolení pro stavebníka spočívajícího ve výměně střešní konstrukce, jejíž součástí bylo vybudování i jednoho střešního okna a jednoho komínového výlezu směřujících k jejich nemovitosti, a to za podmínky, že manželé N. v budoucnu dají souhlas s osazením střešních oken na stavbách ve vlastnictví manželů K. I z tohoto je dle soudu zřejmé, že změna stavby před jejím dokončením spočívající v navýšení o 3 střešní okna oproti původnímu stavebnímu povolení nemohla výrazně narušit žalobcem již dříve akceptované omezení soukromí spočívající v možném budoucím pohledu ze střešních oken v sousední nemovitosti, a tedy již dříve jeho legitimně očekávaný rozsah soukromí. Soud tedy v projednávané věci neshledal, že by šlo o mimořádný případ, kdy by bylo zneužíváno vlastnické právo k nahlížení do sousední nemovitosti, když ani žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, které by mohly soud dovést k závěru o nadměrném sledování (resp. dotčení) jeho nemovitých věcí z nově zbudovaných oken v porovnání s běžným užíváním oken u obytných prostor.

16. Rovněž hluk způsobený běžným hovorem nelze pokládat za imisi, která by byla nepřiměřená místním poměrům v dané zástavbě a pro kterou by nemělo být stavebníkovi vydáno povolení ke změně stavby před jejím dokončením. Soud dále podotýká, že za imisi vznikající v důsledku činnosti vlastníka sousední nemovitosti vůbec nelze považovat to, že by v sousední nemovitosti mohli sousedé slyšet běžný hovor žalobce a jeho rodinných příslušníků. Imise nepřiměřené poměrům nemohou vznikat ani v důsledku umístění fotovoltaických panelů na střeše rodinného domu stavebníka, neboť v důsledku jejich provozu nelze uvažovat o obtěžování pohledem či hlukem, případné imise možnými odrazy slunečních paprsků lze eliminovat použitím opatření, které těmito důsledkům zabrání (např. žaluzie, rolety, závěsy apod.).
17. Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že závěry vyslovené v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, se na tuto věc nevztahují. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud své závěry formuloval ve vztahu k záměru vybudovat terasu umístěnou nad úroveň stávající ohradní zdi přímo na hranici sousedního pozemku, kterou Nejvyšší správní soud s trochou nadsázky přirovnal k tribuně, z níž lze sledovat každý detail „chráněného prostoru“ dvora umístěného za domem účastníka řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „*terasy tedy mají oproti oknům a vikýřům nesrovnatelně vyšší potenciál k zásahu do práva na soukromí*“. Stejně je tomu v případě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2014, č. j. 29 A 11/2013-40, neboť i jeho závěry se týkaly dodatečného povolení stavby – terasy rodinného domu. Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud i Krajský soud v Brně v uvedených rozsudcích posuzovaly skutkově odlišné věci, a správní orgány proto nepochybily, pokud závěry vyslovené v těchto rozsudcích na projednávaný případ neaplikovaly. Správní orgány naopak ve svých rozhodnutích správně zohlednily již shora citované závěry rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, které na projednávanou věc plně dopadají. Námitky žalobce spočívající v tom, že v důsledku vybudování střešních oken směřujících k rodinnému domu žalobce a jeho rodiny dojde k imisím pohledem a hlukem, které jsou nepřiměřené místním poměrům a které by podstatně omezovaly užívání nemovitosti, jsou nedůvodné. Soud ani neshledal, že by postupem správních orgánů došlo k porušení čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve vztahu k žalobci a jeho rodině.

18. Soud dále hodnotil obecnou námitku žalobce, že dle vyhlášky č. 501/2006 Sb. musí vzájemné odstupy staveb splňovat mj. požadavky na zachování kvality prostředí. Jak žalobce správně konstatoval, vzájemný odstup mezi domy je dán historicky, dobou, ve které byly vystavěny, a proto odstup staveb rodinných domů nemůže být v rozporu s předmětnou vyhláškou, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2007. Správný je i závěr správních orgánů, že vybudováním střešních oken nedojde k porušení § 25 odst. 6 téže vyhlášky, neboť v tomto ustanovení se hovoří o „stěně na hranici pozemku“, nikoliv o střeše, která je zcela odlišnou stavební konstrukcí od obvodových stěn. Soud zdůrazňuje, že žalobce již v roce 2007, tj. v rámci původního řízení o vydání stavebního povolení na výměnu střešní konstrukce, souhlasil s umístěním střešního okna a komínového výlezu ve střeše rodinného domu stavebníka, ačkoliv odstup vzdálenosti rodinných domů je neměnný. Tato skutečnost dle soudu svědčí o účelovosti jeho argumentace, která má toliko za cíl zabránit osazení střešních oken v sousední nemovitosti. Uvedenou námitku proto soud shledal nedůvodnou.
19. Soud neprováděl dokazování listinami doloženými žalobcem i osobou zúčastněnou na řízení 2), neboť se jedná o dokumenty, které tvoří součást správního spisu, jímž se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
20. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
22. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016-53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015-8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015-49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015-43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014-67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015-49) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. září 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.